

nání lze totiž nejen, je-li předmětem sporu několik nároků (§ 188 c. ř. s.), nýbrž i tehdy, vyjde-li — jako v souzeném sporu — při odůvodňování nebo popírání téhož nároku najevo několik samostatných sporných článků neb užije-li se vzhledem k témuž nároku několika samostatných útočných neb obranných prostředků (§ 189 c. ř. s.). Takovým samostatným útočným prostředkem bylo v souzeném sporu tvrzení žalobkyně o nicotnosti smlouvy ze dne 26. srpna 1921. První soud usnesením ze dne 17. února 1930 oddělil jednání o tomto tvrzení jako o samostatném předmětu dalšího řízení od celkového ostatního řízení a zrušil toto oddělení zase usnesením ze dne 8. června 1931. Šlo proto zřejmě o zrušovací usnesení podle prvního odstavce § 192. Proti němu jest rekurs dovolen, protože usnesení podle tohoto ustanovení nejsou jmenována v druhém odstavci téhož §, obsahujícím zákaz opravných prostředků. Rekursní soud neměl příčiny, by z tohoto důvodu napadené usnesení prvního soudu nepodrobil věcnému vyřízení. K vývodům, jimiž se dovolací rekurs snaží doličiti nesprávnost jeho věcného vyřízení, nelze přihlížeti, protože neodpovídají konečnému jeho návrhu na zrušení napadeného rekursního usnesení a na odmítnutí rekursu jím vyřízeného.

Čís. 11176.

Lze vésti podle předpisů o exekuci na movitosti exekuci na pomník (náhrobek), jenž může býti bez porušení hrobu odstraněn a jenž nebyl určen vlastníkem hřbitova za trvalé příslušenství hrobu. Vyloučena jest však takováto exekuce na hrobku samu, tvořící o sobě hrob.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1931, R I 930/31.)

K vydobytí úplaty za dodaný náhrobek navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce zabavením, uschováním a prodejem náhrobku z černé žuly se dvěma svítilnami, dále hrobky a náhrobního kamene a orámování hrobky na hřbitově v L. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Prvý soud, povoluje exekuci, měl za to, že věci uvedené v exekučním návrhu a na hřbitově v L. se nalézající jsou movitými věcmi hmotnými ve smyslu § 249 ex. ř., na nichž lze nabýti exekučního zástavního práva. Rekursní soud nesdílí tento názor prvního soudu. Hrobka s pomníkem a s ohrádkou, jež byla zřízena na hřbitově k pohřbení a uctění mrtvých, stává se spojením se hřbitovem, majíc podle vůle zřizovatele tam stále zůstat, věcí nemovitou ve smyslu § 297 obč. zák., stává se příslušenstvím hřbitova a proto nelze na ni vésti exekuci ve smyslu § 249 ex. ř. Avšak nehledíc ani k této její vlastnosti, jde o věc extra commercium, kterou, dokud slouží svému účelu, uctění mrtvých, nelze čítati ke statkům podléhajícím volnému nakládání exekuta a nemůže býti předmětem zástavního práva. Bylo by i proti dobrým mravům a byly by porušeny právní city občanstva, kdyby hrobky a pomníky mohly býti exekucí ze hřbitova odstraněny.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu avšak jen, pokud jím byla povolena exekuce na náhrobek (pomník) z černé švédské žuly se dvěma svítilnami; jinak dovolacímu rekursu nevyhověl.

Důvody:

Napadenému usnesení nelze přisvědčiti, že za všech okolností stává se hrobka s obrubou i s pomníkem příslušenstvím hřbitova a tudíž věcí nemovitou, po případě věcí vyloučenou z právního obchodu (res extra commercium) a odňatou disposici dlužníka. Jest rozlišovati především hrobku o sobě tvořící hrob, jež jest nepochybně součástí hřbitova (nemovitosti) a pro tuto svou povahu jest v té příčině vyloučena z exekuce na věci movité. Exekuční návrh nedolíčil údaje podle § 54 čís. 3 ex. ř., potřebnými pro soud exekuci povolující a pro exekuční soud, že odebráním náhrobního kamene a orámování hrobky nebude porušen i hrob, jako součást hřbitova. Bylo proto jeho exekuční návrh v tomto směru zamítnouti. Jinak jest tomu, pokud jest exekuce vedena na pomník (náhrobek) z černé švédské žuly se dvěma svítilnami, který může být bez porušení hrobu odstraněn a který nepatří ani k věcem v §§ 250 a 251 ex. ř. z exekuce vyloučeným, ani nebyl vlastníkem hlavní věci, t. j. obecního hřbitova, určen za trvalé příslušenství hrobu (§ 294 obč. zák.) a podle doslovu zájemního protokolu starosta obce L. v zastoupení správy hřbitovni s výkonem exekučního zájmu projevil souhlas. Náhrobek (pomník) za tohoto zjištěného stavu věci nepozbyl umístěním na hřbitově povahy věci, jsoucí předmětem právního obchodu i předmětem práva zástavního ve smyslu § 448 obč. zák. Nelze souhlasiti ani s míněním rekursního soudu, že by se exekuce na náhrobek (pomník) přičila dobrým mravům a porušovala právní city, neboť těchto zásad by se mohl spíše dovolávati věřitel, který dodal dlužníku náhrobek na úvěr, kdyby mu bylo upíráno právo z tohoto po případě jedině přístupného majetku dlužníka dosíci uspokojení.

Čís. 11177.

Slovem »podmínka« nerozumí se ve čl. 322 obch. zák. výminka v technickém slova smyslu, nýbrž každá změna (modifikace) smlouvy. Když ten, komu se nabídka činí, prostě a bez dodatků ji nepřijme, platí nabídka za zaničenou. Ovšem nevádí platnosti smlouvy dodatky bezvýznamné, mající spíše povahu přání než povahu podmínky smlouvy. Pokud nešlo o nepodstatné úchyly při uzavírání smlouvy o uveřejnění propagačního článku v časopise.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1931, Rv I 1172/30.)

Žalující nakladatelská firma domáhala se na žalovaném zaplacení účtu za uveřejněné články a obrazy v časopise S. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, Nejvyšší soud žalobu zamítl.